

59. Zklamání.

Kdy se člověk konečně naučí, aby každou chybu, každou příčinu svých nesnází a nesplnění hledal především u sebe! Zdá se, že toho nikdy nedovede. Bere na sebe příliš veliký ohled, avšak jeho tvrdohlavé, strnulé myšlení jest příliš malé a příliš omezené.

Podle dosavadních zkušeností se to nikdy nenaučí, poněvadž *nechce!* Při největším a nejlepším chtění zůstane v jeho nitru vždy ještě výhrada a tato výhrada je nakonec vždy jeho milé „já“ s nějakou vlastností, která se jej snaží připoutati s houževnatostí, jež převyšuje sílu i nejlepšího chtění.

Hluboko je skryto toto „já“, tak hluboko, že mnohý člověk toho už ani nepozoruje. Ale je zde ještě a vysílá své škodlivé nitky ze svého úkrytu v takových okamžicích, kdy toho člověk nejméně očekává. Proniká do tak mnohého a při vlastních rozhodnutích, která musí býti rychle vykonána, postaví se toto milé „já“ mnohdy docela otevřeně před povinnost svatého splnění.

Je-li to při silném chtění po splnění možné jen přechodně, tedy to přece oslabuje účinek vůle ke splnění a oddálí mnohé vítězství; ztěžuje je, nebo je docela znemožní.

Takovým byl nalezen člověk při poslední zkoušce. *Dobrovolně* se nikdy nezabývá svými vlastnostmi nebo přáními, ani ne vlivem největších bolestí. „Já“ má k tomu stále ještě cosi namítat a snaží se proniknouti zvláště v lásce, kterou chová k některému bližnímu a která je staví nade vše, aniž by si člověk tuto slabost správně uvědomil.

Proto se musí člověk v sobě zhroustiti, aby tím mohl vybudovati v sobě nový stánek ke cti Boha, který jediný vede člověka ke skutečnému štěstí. Dosavadní vedlejší bohové musí se současně podrobiti, nebo budou vymýceni ranou meče, který bude přivolán samotnými lidmi.

Lidé, jak snadné mohli jste všechno míti a jak těžké si to činíte!

Což nemůžete alespoň jednou své myšlení poněkud povznést nad tyto strohé formy, které jste si v průběhu tisíciletí vytvořili a pro jejichž bytí jste dobrovolně obětovali celé věky, jako byste měli nadbytek času. A zatím věčné zákony, tkajíce ve stvoření, nemohou vám poskytnouti k promrhání ani jediné minuty.

Jak si to vlastně myslíte, co se má nyní odehráti? Myslíte vůbec také jednou na to, aniž byste se při tom opět pečlivě nepostavili stranou, abyste zůstali chráněni před svým zkoumavým zrakem? Vždy jste tak dosud činili, poněvadž vám váš zvyk nedovolil jednati nebo mysleti jinak.

Pohybujte se konečně duchovně trochu živěji, osvobodte se od všech strohých forem, které vás snižují a znehodnocují!

Koloběhu vašeho myšlení chybí *život!* Chci vám jednou na příkladu ukázati, jak se nutíte býti malými v dobré víře a jak v nejlepším chtění k dobrému škodíte druhým, ba jak porušujete i to, co je vám skutečně svatým.

Řekněme, že přijde člověk s prosbou k vědoucímu, aby se dotázal, je-li cesta, po níž putuje, také správná. Takový člověk je vždycky pln přání a otázek a vždy může býti s jistotou počítáno s tím, že z mnoha otázek je jen málo věčných. Většina je jen čistě osobní nebo pozemské povahy.

Ačkoliv každý vědoucí jen nerad odpovídá na tyto otázky, poněvadž v Poselství je obsaženo vše, čeho člověk pro sebe potřebuje, tedy se přece stává, že tázajícímu se někdy na mnohé prosby

poodhrne závoj z cesty, která tázajícího v tkaní zákonů může ještě potkati. Dychtivě se zmocní řečeného a snaží se pak podle toho řídit tak dobře, jak jen dovede, vždy však takovým způsobem, jak si to *on sám* myslí.

Obraz slov, která si při návštěvě vyprosil, zůstane před ním, neomylně jej podrží, až nadejde doba, kterou považuje za splnění. Myšlení je však povětšinou vybudováno na jeho přáních a zformováno zcela podle jeho osobních pojmů, které pro sebe chce považovati vždy za správné.

Často však přejde takto očekávaný okamžik, aniž by nadešlo splnění. Je-li to dobrý člověk, bude se s kroucením hlavy zaraženě a malomyslně tázati, jak je to možné, že přece pevně věří na všechno řečené a že se musí uskutečniti, co vědoucí řekne, je-li opravdu tak vědoucí.

Bude sám se sebou v rozporu a bude se utěšovati snad tím, že napřed trochu posečká, aby viděl, co bude následovati. V každém případě dozná pravděpodobně jeho víra určitého ochlazení a bude zdrcen, nebude-li schopen najíti důvod, který by mu umožnil vzpamatovati se ze zklamání.

Postihne-li to však člověka zlého, bude hanobiti a žehrati na všechno, co je v souvislosti s tímto vědoucím, který jej zklamal, a přirozeně také vůči němu samému. Dokonce i moje Poselství do toho strhne, i když tím podává důkaz, že mu ani sám dosud nikdy neporozuměl, nebo že není schopen nabýti důvěry k *vlastnímu* přesvědčení. Krátce, že on sám není duchovně ničím a zůstane podroben všem výkyvům pozemského dění. Takový člověk se sám označuje za plevy.

Nemyslí pak více na to, že už dříve byl přesvědčen o pravdě mého Poselství a že jeho hodnoty pocítil sám na sobě a v sobě. Poselství tím také odloží stranou, i když mu velmi mnoho dalo.

Bude se snažiti vzbuditi u všech lidí pochybnost. To, co poznal jako dobré a o čem se snad přesvědčil sám na sobě, o tom se nezmiňuje a snaží se dokonce obrátiti to ještě v opak. Žádný člověk nemyslí na to, aby jednou sám sebe dobře zkoumal a snažil se vypátrati, zda důvody pro nemožnost splnění toho, co bylo řečeno, nebyly v něm a v jeho jednání.

Právě *toto* by však bylo nejsprávnější! Neboť každé nesplnění je vždycky jen vinou zklamaného.

Může se změnit již v nejbližší hodině po rozmluvě, čímž učiní splnění nemožným. Jakmile nedosáhne toho, co ho na cestě očekává, co tedy bylo pro něho předurčeno, nemůže se to také ve všem ostatním splniti. Místo toho očekává jej jiné prožití, neboť prožití přijde určitě a příslušné formy mění se vlastním chováním. Tak může přijíti místo radosti žal, nebo se žal obrátí v radost, *obé* však přivodí žádoucí *prožití jeho ducha*.

Zcela určité milníky pozemského putování vyplní se pro každého *ducha*. Avšak zevní okolnosti k tomu a podněty, které k tomu dávají popud, řídí a mění se podle vnitřního života dotyčného.

Pozemský poutník dívá se ovšem jen na všechno zevní, na *formu*, která podléhá změně! A proto si sám způsobuje zklamání a pochybnosti.

Představte si jednou obraz: Člověk jde po silnici, po níž přijde do Vídně, zachová-li provždy nastoupený směr.

Kdyby se zeptal někoho, kdo krajinu dobře zná: „Kam přijdu touto cestou?“, tu *musel* by tázaný samozřejmě odpověděti: „Do Vídně.“

Může také ještě jmenovati některá meziměsta, kterými putující projde. Změní-li však poutník ještě před zmíněným cílem z jakéhokoliv důvodu svůj směr, tedy přes pravdivost odpovědi nepříjde do Vídně, nýbrž do nějakého jiného města. Snad do Paříže, do Curychu nebo do Říma.

Jakmile změni na silnici směr, změni se sebemenší úchylkou také cíl a tím také splnění ve svém původním tvaru, tak jak by tomu bylo na cíli původní cesty. Nemá pak žádného důvodu, aby toho, kdo mu dal dobrou radu, považoval za nevědoucího nebo za člověka, který pod nějakou záminkou předstírá vědění.

Tak jednoduché dění jako v *tomto* případě je také v každém putování člověka pozemským bytím.

Táže-li se člověk, kam jej přivede jeho cesta, na níž v *okamžiku otázky stojí*, tu může vědoucí zcela dobře říci, na které stanice v cestě narazí, ba naraziti musí.

Něco jiného nemůže býti člověku nikdy poskytnuto. Vždy jen vysvětlení podle *okamžitého* stavu a podle *okamžitého* směru tázajícího se, neboť pro svá rozhodnutí podrží trvale svou svobodnou vůli, jak každý z mého Poselství ví. Může se proto těsně po otázce rozhodnouti k obratu, který samočinně musí také změnit cestu i cíl.

Vy kročil-li někdo původně k Vídni a obrátí se při tom náhle k Římu, dojde samozřejmě do Říma a nikoliv do Vídně.

S duchovními cestami je to totéž. A tyto se vyžívají také v hrubohmotnosti! Neboť ony jsou pro to směrodatnými.

Řekl jsem často, že ani Syn Boží nemůže člověka *nutiti* ke zbožnosti, neboť svobodná vůle k rozhodování nemůže býti žádnému lidskému duchu vzata.

Tak mnohý se domnívá, jak je obzvláště velikým ve své víře, když myslí, že já mohu zcela jasně viděti jeho pozemskou cestu a že po tom to, co já mu na jeho otázky o tom řeknu, *musí* pro něho také bezpodmínečně nastati. A mnohý člověk jeví se opět tak nevyslovitelně maličkým ve své domněnce, že nesplní-li se z toho něco, že ani já nemohu, podle jeho mínění, býti žádný Vyslanec Boží.

V obou případech ukazuje takto myslící jen na svou nevědomost o činnosti stvoření podle svatých Božích zákonů, které jsou trvale v *pohybu* a které zaznamenají ihned každé chtění člověka, aby ho připoutaly na své působení.

Dokonce ani v soudu nelze přesně předvídati, jak se toto svaté dění na každém vyplní. To závisí také na pohybu až do posledního okamžiku. Tak mnohý, který již platí za ztraceného, může býti zachráněn a mnohý, kdo myslí, že stojí pevně, může se zřítiti.

Člověku je přesně určena *hodina*, avšak způsob účinků řídí se podle *jeho* druhu v okamžiku soudu. Způsob odpovídá zvratnému působení jeho ducha se vším, co na něm ještě ulpívá.

Kdo se tedy přece znovu prohřešil proti Duchu Pána, nad tím je již rozsudek vysloven a on se řítí ke splnění, takže pro něho není záchrana již možná.

Ještě co mluvím tato slova, vím již, že i ona budou lidmi opět přijata jen omezeně a že přijaté vnutí opět ihned do pevných forem. Tím bude řečené opět bez rozpaků oloupeno o všechnu pohyblivost a Pravda, nyní nově vám darovaná, bude strohým myšlením rychle zkřivena ještě dříve, nežli se ve vás bude moci probuditi k životu.

Tak se mi daří při všech mých slovech. Lidé je nepřijímají, *jak já to chci!* A toto vědění přináší únavu. I kdybych se chtěl rozhodnouti opakovati vždy znovu jednou již řečené, tedy by tím nakonec přece nebylo dosti vykonáno a muselo by se to státi nuceným vysvětlováním bez konce, neboť lidé vždycky najdou nějaký nevyjasněný bod pro své malé myšlení.

Člověk má i přes svou vázanost na všechny následky svých rozhodnutí – v důsledku své svobodné vůle – vždy ještě dostatek možnosti pro pohyb na cestách svého putování ve stvoření, tedy také na zemi. Ono jak, kde a kdy se všemi svými účinky jest obsaženo v mém Poselství, které ve své formě nemůže být falešně vykládáno, namáhá-li se člověk, aby správně vysvětlil moje *slova* tím, že je přijímá *tak*, jak mnou byla dána.

Máte-li Poselství před sebou, musíte se také snažiti zahloubati se do mých slov a to slovo za slovem a větu za větou, neboť ony vedou vašeho ducha. Používám vaší řeči v onom *pravém* smyslu, tak, jak musí být používána, aby byla *živoucí* a ne podle toho, jak ji zkřivený rozum považuje za správnou a krásnou.

Vy víte, že každé jméno člověka vyjadřuje jeho samého. Člověk *jest* takovým, jaké *jest* jeho jméno, ne že by se tak jen jmenoval. Jméno je však také *slovo*. A tak, jak toto pro sebe skutečně žije a působí, tak žije a působí pro sebe také *každé* slovo vaší řeči!

To však všichni lidé právě tak zkřivili jako svůj rozum. Musíte se proto při čtení mého živoucího Slova v první řadě dokonale zbaviti těchto zkázonosných rozumových hraček. Nesmíte při tom chtít mysleti v *těch* formách, jaké jste si vybudovali, nebo jak je jiní pro vás stále tvoří, nýbrž musíte se snažiti, abyste na sebe nechali neovlivněně působiti a podle toho procítili druh mých slov a také způsob sestavy mých slov.

Provedete-li to vážně, prožijete při tom zázrak; neboť druh a *způsob* mých vět dá vám zcela jiné pojmy, zcela jiné obrazy, než jaké by vám dala tatáž slova, byla-li by sestavena vámi samotnými.

Tuto námahu jste si však *dosud* nedali. Vy jste ještě nepřijali ono nové v mé řeči, nýbrž myslíte při tom stále jen na své zbytečné rozumové důvody, které byly v posledních letech i dříve často změněny; ba vy jich dokonce používáte i ke čtení *mých slov*.

Řeč má v sobě ve skutečnosti tolik svého vlastního života, stejně jako každé jednotlivé slovo, že nesmí být hračkářsky přeměňována, jinak by tím byla ve svém účinku oslabena. Budu vás museti napřed naučiti správně chápati a používati vaší vlastní řeči, neboť i od toho jste se již odklonili mudrováním svého mozku.

Podle svého cítění našli jste pro to, co dosavadní námaha vašeho mozku chtěla vytvořiti, opět zcela správný výraz, když pravíte, že to má ten účel, aby řeč se stala plynňější, běžnější, aby mohla být rychleji a snáze čtena. Plynulost a zatemnění jdou však ruku v ruce. Učiníte-li řeč plynňější námahou svého mozku, není to nic jiného, než *zatemnění* řeči, čímž i její síla, to mocné v ní, jest oslabeno, anebo docela setřeno.

Rychlejší a snadnější čtení týká se však jen rozumu, který to má pohodlnější.

Ve všem spočívá jen snaha po *povrchnosti*, která dnešní dobu, jakožto korunu námahy vašeho rozumu za tisíciletí tak zle charakterizuje.

Váš cit, váš duch mluví však jinak, to seznáte také již z každé věty, která je vám dána ze Světla. Již tolik jste obdrželi a přece jste se ještě ničemu nenaučili!

Hleďte na mne a řiďte se podle mne. Takové bylo moje volání od počátku. Přináším vám *nové*; neboť vše má být nové podle Svaté Vůle Boží, také používání řeči, která nesmí být přepracována pro mělkou zábavu.

Poněvadž se však nyní správný způsob řeči zdá cizí, proto na to tak mnohý člověk naráží. Jeden ji považuje za příliš jednoduchou, jiný zase za vyšroubovanou nebo v nemotornosti nesprávně

použitou a ještě mnoho jiného, zatímco skutečně obnovuje správnost, jak se skutečně používatí má, aby byla s to dotknouti se vaší duše a otevřítí ji a aby nelichotila pouze slabostem vašeho povrchního rozumu; aby se *zachvívala* ve svatém rytmu věčných zákonů.

Zahloubajte se proto do způsobu řeči, avšak svým *duchem*, který žádá mnohem více. Namáhejte se, abyste konečně jednou porozuměli mému Slovu!

Jestliže jste jednou pochopili plnou hodnotu slov mého Poselství, pak znáte také všechny zákony samočinně působící ve stvoření. Pak pro vás nebude žádného zklamání, neboť jste se sami stali vědoucími.